Raad van State

200706627/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/12474 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 23 juli 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, de aanvraag van
(hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 juli 2007, verzonden op 17 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

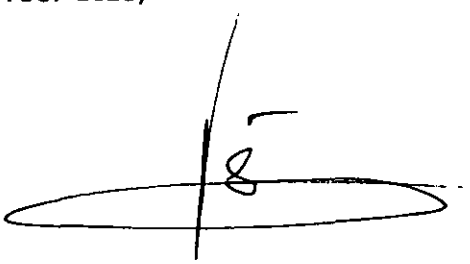
w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

248-565.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06 / 12474

I

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
Statenloos
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. S.S. Ilahi, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. R.R. de Groot, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 25 december 2001 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 29 december 2001 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 31 december 2001 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld en verzocht om een voorlopige voorziening. Bij uitspraak van 16 januari 2002 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, is het beroep gegrond verklaard en de bestreden beschikking vernietigd en het connexe verzoek tot voorlopige voorziening afgewezen.

1.3. Verweerder heeft bij beschikking van 21 januari 2003 opnieuw de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Tevens is niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

1.4. Tegen de weigering hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier heeft eiser bezwaar gemaakt op 18 februari 2003. Op dezelfde datum heeft eiser beroep ingesteld tegen de voormelde beschikking voor zover eisers aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel is afgewezen en heeft eiser tevens om een voorlopige voorziening gevraagd.

1.5. Bij beschikking van 15 oktober 2004 heeft verweerder het bezwaar kennelijk ongegrond verklaard. Hiertegen heeft eiser op 12 november 2004 beroep ingesteld.

1.6. Op 22 augustus 2005 heeft verweerder de beschikkingen van 21 januari 2003 en 15 oktober 2004 ingetrokken. Bij beschikking van 14 november 2005 heeft verweerder dientengevolge het bezwaarschrift van 18 februari 2003 kennelijk ongegrond verklaard.

1.7. Bij beschikking van 8 februari 2006 heeft verweerder de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd opnieuw afgewezen en tevens aan eiser wederom geen verblijfsvergunning regulier verleend.

1.8. Hiertegen heeft eiser op 9 maart 2006 beroep ingesteld.

1.9. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken.
Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.10. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 28 juni 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is een in Syrië geboren Palestijn en is derhalve statenloos. Eiser heeft zijn land verlaten omdat hij verdacht wordt door de Mukhabarat, de Veiligheidsdienst van Syrië. Binnen de vriendengroep van eiser bleek één van hen, actief te zijn bij de Syrische Communistische Partij. Na zijn arrestatie is de veiligheidsdienst op zoek gegaan naar de andere leden van de groep vanwege hun vermeende betrokkenheid. Daarop is eiser ondergedoken bij een vriend en heeft daar 10 dagen verbleven alvorens hij het land, tijdens de Ramadan, heeft verlaten. Hij is in een Skoda met een onbekende persoon uit vertrokken naar een onbekende plaats in Turkije, waar hij vier dagen in een eenvoudig huis heeft verbleven. Vervolgens is hij per bus met een onbekende reisagent naar Nederland vertrokken. Gedurende deze reis van 7 dagen heeft hij onderin de bus gelegen. Eiser zou zijn leven riskeren indien hij langer in zijn thuisland was gebleven. Eiser is het slachtoffer geworden van de omgang met Zonder het gebeurde zou hij zijn land nooit hebben verlaten.

2.2. Verweerder heeft het verzoek afgewezen, omdat het asielrelaas van eiser de vereiste positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is bevonden in verband met eisers ongedocumenteerdheid ex artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000. Hiertoe overweegt verweerder het volgende.
Eiser heeft naast een authentiek Palestijns vluchtelingendocument geen andere documenten overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Het niet overleggen van het militaire boekje van eiser is hem in het voornemen tegengeworpen. Dat eiser in beroep het militaire boekje heeft overgelegd, leidt er niet toe dat hiermee nog rekening kan worden gehouden, daar artikel 83, eerste lid Vw 2000 hieraan in de weg staat; eiser had het

stuk eerder kunnen en behoren in te brengen. Een tweede document, een brief van eisers broer met op de achterkant de aantekening van de Syrische rechtbank dat eiser vervolgd zou worden wegens lasterpraat gericht op algemene diensten, kan, nog afgezien van het feit dat het niet afkomstig is uit een objectieve bron, op geen enkele manier in redelijkheid verband houden met eisers asielrelaas en heeft derhalve door verweerder niet te worden onderzocht op authenticiteit.
Met betrekking tot eisers standpunt dat verweerder hem ontecht pas in de beschikking heeft tegengeworpen dat hij geen plaatsen in Syrië heeft kunnen noemen merkt verweerder op dat dit geen nieuw feit is, maar een nadere onderbouwing van de motivering aangaande de ongeloofwaardige verklaringen van eiser over de vluchtroute. Verweerder heeft eiser geen toezeggingen gedaan aangaande verder onderzoek naar geloofwaardigheid of gedocumenteerdheid. Op grond van de uitspraak van 11 februari 2005 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet alleen beoordeeld op de door de vreemdeling gestelde feiten, maar ook op het realiteitsgehalte van de aan die feiten ontleende vermoedens. Het toetsingskader omvat derhalve ook het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling weergegeven verklaringen van derden, die veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt. Met name de verklaringen van derden over de arrestatie van de communist en de vrees van eiser in dit kader voor de Syrische veiligheidsdienst, is van meet af aan een geschilpunt geweest.
Met betrekking tot de ambtshalve weigering van de verblijfsvergunning onder de beperking 'vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken' merkt verweerder op dat er in de beroepsgronden geen argumenten worden aangevoerd waaruit zou moeten blijken dat de motivering van de ambtshalve weigering onvoldoende is. Eisers standpunt hieromtrent in de zienswijze van 18 december 2005 is overigens in de bestreden beschikking gemotiveerd weerlegd.
Gelet op het voorgaande en op de uitvoerige wijze waarop verweerder in de bestreden beschikking is ingegaan op de zienswijze van eiser kan deze de rechterlijke toetsing doorstaan.

2.3. Eiser heeft zich, onder verwijzing naar hetgeen hij in de zienswijze heeft aangevoerd, op het standpunt gesteld dat de afwijzing van zijn asielverzoek niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Verweerder is in zijn beschikking ten onrechte niet ingegaan op hetgeen eiser in zijn zienswijze heeft gesteld omtrent de tardieve tegenwerping van het ontbreken van het militaire boekje. Het aan hem tegenwerpen van het ontbreken van reisdocumenten acht eiser ongerijmd, daar het voor Palestijnse vluchtelingen onmogelijk is om aan reisdocumenten te komen. Eiser ziet niet in waarom verweerder eisers reis van Syrië naar Nederland ongeloofwaardig acht en hem eerst nu tegenwerpt dat hij geen plaatsen in Syrië heeft kunnen noemen die hij tijdens de reis is gepasseerd. Tenslotte zijn de door eiser uit Syrië ontvangen documenten, voorzien van originele stempels en handtekening, ten onrechte niet op authenticiteit onderzocht en zijn ze niet meegewogen in de totstandkoming van het besluit.

Beoordeling van het beroep

2.4. Niet in geschil is de ambtshalve weigering eiser op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e Vw 2000 een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

2.5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat eiser verwijtbaar geen documenten heeft overgelegd, waarmee zijn nationaliteit, identiteit

en reisroute kunnen worden vastgesteld. Ook deelt de rechtbank verweerders standpunt dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft gegeven. Eiser heeft weliswaar een Palestijns vluchtelingendocument overgelegd, maar van hem had in alle redelijkheid verwacht mogen worden dat hij alle stukken mee had genomen die van belang zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, dus ook het militaire boekje als één van die elementen. Het feit dat de ongedocumenteerdheid aan eiser is toe te rekenen doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Daar komt bij dat eiser op van belang zijnde onderdelen onvoldoende concreet over zijn reis heeft verklaard. De rechtbank onderschrijft hetgeen verweerder in de bestreden beschikking heeft overwogen.
In het licht van het vorenstaande dient ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 737, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering van daarvan vastgestelde beleidsregels het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, maar mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan positieve overtuigingskracht uitgaan. Al hetgeen eiser in zijn asielrelaas aanvoert komt niet van hemzelf maar van derden. Uit de Vreemdelingencirculaire, welke is gewijzigd bij WBV 2005/55, naar aanleiding van de uitspraak van de ABRS van 11 februari 2005 (200407775/1/V4), blijkt dat bij de beoordeling of het asielrelaas van de vreemdeling geloofwaardig is, onder meer een rol speelt de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling weergegeven verklaringen van derden, welke derden niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt. Ook de brief van eisers broer komt uit een niet objectief verifieerbare bron.
Met betrekking tot de authentieke stukken uit Syrië, waaronder die van de rechtbank, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen afzien van het onderzoeken en eventueel meewegen van deze stukken, nu het onderwerp ervan, zijnde algemene laster, geen verband houdt met het asielrelaas.
De rechtbank is van oordeel dat verweerder op basis van het vorenstaande tot de conclusie heeft kunnen komen dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.6. Op grond van al hetgeen hiervoor is overwogen heeft verweerder kunnen afzien van een inhoudelijk oordeel over het asielrelaas van eiser. Bijgevolg ontvalt de feitelijke grondslag aan de aanvraag van eiser tot het verlenen van een asielgerelateerde verblijfsvergunning. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.7. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.8. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.H. Bolhuis als griffier op 23 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 17 AUG 2007

VOOR AFSCHRIFT, DE ADMINISTRATIEF GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Mr. S.S. Ilahi
Advocaat en Procureur

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Zaaknummer:

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
5486
B 14 SEP 2007
ZAAKNR.
AAN: VI
BEHANDELD: DD: PAR:

I

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

Appellant
Wonende te
te dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te
9712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3 ten
kantore van Mr. S.S. Ilahi, advocate en procureur
Gemachtigde: Mr. S.S. Ilahi voornoemd, kantoorhoudende
te 9712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3. die hierbij
verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
tot indiening van dit appelschrift

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,
rechtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie
Gemachtigde: Mr. R.R. de Groot, ambtenaar ten
departemente

1.

Achtergronden

Appellant, geboren op nationaliteit Staatloos, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen van 23 juli 2007, nr. Awb 06/12474, verzonden op 17 augustus 2007 (*zie bijlage I*), in welke zaak de Rechtbank zijn op 9 maart 2006 ingestelde beroep gericht tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 8 februari 2006, kenmerk IND 0112.25.8016 ongegrond heeft verklaard.

2.

Procedure

Appellant verwijst hiervoor naar hetgeen in de bestreden uitspraak onder
1. Onstaan en loop van het geding is vermeld.
In casu heeft verweerder driemaal negatief beslist op appellant's asielaanvraag van 25 december 2001, te weten op 29 december 2001 (door de Rechtbank Groningen in beroep vernietigd), 21 januari 2003 (door verweerder ingetrokken) en 8 februari 2006.

VAS
Lid
N-M-1
Lid

3.

Grieven

3.1. Grief 1. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak van 23 juli 2007, onder 2.5 overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat appellant verwijtbaar geen documenten heeft overgelegd, waarmee zijn nationaliteit, identiteit en reisroute kunnen worden vastgesteld.

Toelichting

Appellant is stomverbaasd.
Bij zijn asielaanvraag op 25 december 2001 heeft appellant nl. zijn Palestijnse vluchtelingendocument overgelegd, welke blijkens de conclusie in het proces-verbaal van de KMAR van 25 december 2001 waarschijnlijk een echt document betreft.
Daarnaast heeft appellant tijdens zijn eerste gehoor van de contact-ambtenaar in het AC Ter Apel uitdrukkelijk te horen gekregen dat het niet nodig was zijn militaire boekje alsnog naar Nederland te laten opsturen omdat zijn Palestijnse vluchtelingendocument voldoende was - het militair boekje was ook geen identiteitsdocument - , terwijl verweerder eerst in het derde voornemen van 14 november 2005 appellant het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft tegengeworpen,
In casu erg laat, en procesrechtelijk onrechtmatig c.q. zeer onzorgvuldig.
Appellant heeft echter in de beroepsfase alsnog zijn militair boekje overgelegd en in de zienswijze van 18 december 2005 aangegeven dat hij, zodra zich daartoe mogelijkheden zouden voordoen, het militair boekje naar Nederland zou laten overkomen en verweerder ook aangeboden deze, zodra daarom zou worden verzocht, op eerste verzoek te overleggen.

Voorts snijdt het argument van verweerder - op de zitting van de rechtbank Groningen gedaan - dat de contact-ambtenaar in het AC Ter Apel niet als vertegenwoordiger van de Staatssecretaris van Justitie kan worden aangemerkt geen hout.

3.2. Grief 2. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.5 overwogen dat van appellant in alle redelijkheid verwacht mag worden dat hij alle stukken mee had genomen die van belang zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, dus ook het militaire boekje als één van die elementen.

Toelichting

Appellant acht deze overweging onbegrijpelijk.
Zijn militair boekje heeft absoluut geen enkele relatie met zijn asielrelaas.
Ook heeft zijn militair boekje - mede gezien de uitdrukkelijke mededeling van het contactambtenaar in het AC Ter Apel dat het niet nodig was het militair boekje naar Nederland te laten komen, omdat z'n Palestijnse vluchtelingendocument voldoende was - niets van doen met de vaststelling van zijn identiteit en/of met zijn reisroute.
Bovendien heeft verweerder hem dit vier jaar lang niet tegengeworpen!

Als het overleggen van het militaire boekje tot *een van die elementen* zou behoren, dan had de contact-ambtenaar in het AC Ter Apel appellant niet

mogen c.q. kunnen mededelen dat het niet nodig was zijn militaire boekje naar Nederland te laten sturen, maar had verweerder in redelijk ook niet plm. 4 jaar mogen c.q. kunnen wachten met appellant het ontbreken van z'n militair boekje tegen te werpen.
Daarnaast heeft appellant zijn militair boekje in de beroepsfase overgelegd en verweerder hiervan tijdig op de hoogte gesteld.

3.3. Grief 3. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.5 tevens overwogen dat appellant op van belang zijnde onderdelen onvoldoende concreet over zijn reis heeft verklaard.

Toelichting

Deze overweging is onbegrijpelijk c.q. onvoldoende gemotiveerd, met name niet nu de rechtbank niet aangeeft op welke van belang zijnde onderdelen appellant onvoldoende concreet zou hebben verklaard.
Daarnaast acht appellant het van belang op te merken dat verweerder hem deze kwestie pas na vier jaar asielprocedure heeft tegengeworpen, nl. in het derde voornemen van 14 november 2005. Appellant acht dit rechtens onjuist is, althans appellant is van mening dat verweerder zich hiermede schuldig heeft gemaakt aan ernstige schending van beginselen van behoorlijke procesorde.

3.4. Grief .4. Ten onrechte hebben de Rechtbank Groningen en verweerder zich op het standpunt gesteld dat, zo de eis reeds gesteld mocht worden, van het asielrelaas van appellant geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Toelichting

Artikel 31 lid 2 aanhef en onder f Vw 2000 wordt appellant ten onrechte tegengeworpen. Zie Grieven 1., 2. en 3.

Voorts merkt appellant op dat het onjuist is dat alles hetgeen hij heeft aangevoerd niet van hemzelf komt, maar van derden. Weliswaar was appellant zelf geen getuige van de arrestatie van . . Ook was hij er niet bij toen de Veiligheidsdienst hem in de ouderlijke woning kwam zoeken. Echter heeft hij veel van horen zeggen, is zijn relaas niet uitsluitend gebaseerd op verklaringen van derden, maar ook op stukken, w.o. een brief van de militaire rechtbank te Damascus (*zie bijlage II*), terwijl er in zijn asielrelaas geen inconsistenties zijn aan te wijzen.

Daarnaast heeft een andere asielzoeker, te weten geheel onafhankelijk van appellant diens vluchtrelaas bevestigd. Voorts past het asielrelaas van appellant met hetgeen is vermeld in het Algemeen Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van augustus 2006, waaronder paragraaf 3.2.6 Arrestaties en detenties (*zie bijlage III*). Daarnaast verwijst appellant naar zijn zienswijze van 29 december 2001, met passages uit het Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van 6 december 2000 (*zie bijlage IV*).

3.5. Grief 5. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.5 overwogen dat verweerder heeft kunnen afzien van het onderzoeken en eventueel meewegen van deze stukken, nu deze het onderwerp ervan, zijnde algemene laster, geen verband houdt met het asielrelaas.

Toelichting

Op dit laatste stuk hebben verweerder en de rechtbank Groningen ten onrechte geen acht op geslagen.

Blijkens het bestreden besluit van 8 februari 2006 heeft verweerder dat niet gedaan, omdat het stuk van de militaire rechtbank *geen officieel stuk* zou zijn, terwijl ter zitting (tevens) werd aangevoerd dat dit stuk niet was meegewogen omdat appellant niet aan zijn asielaanvraag ten laste heeft gelegd dat hij werd gezocht door de Veiligheidsdienst omdat hij zich aan algemene laster zou hebben schuldig gemaakt.

Uit de uitspraak van de rechtbank Groningen kan worden afgeleid dat de rechtbank wél heeft gemeend dat er hier sprake was van een officieel stuk, maar dat het niet meenemen van dit document terecht was o.g.v. van verweerder's tegenwerping dat het onderwerp van het stuk van de militaire rechtbank *geen verband* hield met appellant's asielrelaas.

Appellant meent dat deze eerst ter zitting gedane tegenwerping te laat was en niet had mogen worden meegenomen, maar dat, nu dit wel gebeurd is, ook appellant's reactie daarop dat voor zover hem bekend de Algemene Ambtsberichten over Syrië melden dat het in Syrië niet ongebruikelijk is dat de Syrische autoriteiten tegen (vermeende) opposanten een strafzaak schrijven, zonder dat zij zich in werkelijkheid daaraan schuldig hebben gemaakt in de beoordeling had moeten worden betrokken.

3.6. Grief 6. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen dit eveneens ter zitting aangevoerde argument niet in de beoordeling betrokken c.q. niet gecontroleerd.

3.7. Grief 7. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.5. van haar uitspraak geoordeeld dat het stuk van de militaire rechtbank geen verband hield met appellant asielrelaas.

Toelichting

Appellant verwijst hier naar het Algemeen Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2006, paragraaf 3.2.6. Arrestaties en detenties, waarin staat dat ***"beschuldigingen als laster tegen de staat of de president ..... worden vaak gebruikt ter legitimering van aanhouding, detentie en veroordeling van personen in Syrie onder de staat van beleg."***
Zie nogmaals Bijlage III.

Appellant's ter zitting gegeven reactie op verweerder's eveneens voor het eerst ter zitting gedane tegenwerping is inderdaad te vinden in het Algemene Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van augustus 2006.

3.8. Grief 3.8. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen overwogen dat verweerder heeft kunnen afzien van een inhoudelijk oordeel over het asielrelaas van eiser.

Toelichting

Appellant acht dit standpunt onbegrijpelijk. Immers, appellant heeft ruim 6.5 jaar in de asielprocedure gezeten, is er nimmer enige twijfel geweest omtrent zijn

identiteit en nationaliteit, en is er nimmer eveneens enige twijfel geweest over zijn land van herkomst.
Daarnaast was appellant niet MOB of i.d., en had hij alle belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn asielaanvraag.

4.

Appellant verzoekt Uw Afdeling, op grond van bovenstaande grieven, de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 23 juli 2007, nr. Awb 06/12474 te vernietigen en zijn beroep van 9 maart 2006 gericht tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 8 februari 2006, kenmerk IND 0112.25.8016 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten gemaakt in beroep en hoger beroep.

CONCLUSIE

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 23 juli 2007, nr. Awb 06/12474 en grondverklaring van het door hem op 9 maart 2006 ingestelde beroep tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 8 februari 2006, kenmerk IND 0112.25.8016 strekkende tot afwijzing van zijn verzoek d.d. 25 december 2001 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Groningen, 14 september 2007.

't Welk doende enz.,

S.S. Ilahi.